

Arrest

nr. 149 354 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag werd bij beslissing van 21 februari 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Tevens trof de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 21 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Beide beslissingen van 21 februari 2013 werden aan verzoeker betekend op 15 januari 2015.

De bijlage 13sexies is de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van de beslissing van C.H., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: H.S. (...), nationaliteit India

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 30.04.2010 deed betrokkene afstand van zijn asielaanvraag.

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2012, aan hem betekend op 16.10.2012

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2012, aan hem betekend op 16.10.2012”.

2. Over de ontvankelijkheid

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd, is er geen grondslag meer voor het inreisverbod dat mee werd opgenomen in de bijlage 13sexies en dat hiermee samenhangt. Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Om die reden kan verzoeker niet het belang worden ontzegd bij de bestrijding van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens dient de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een gebrek aan belang voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota met opmerkingen, te worden verworpen.

3. Over de gegrondheid

3.1. In een eerste middel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoeker op, *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker reeds gedurende 5 jaar op het Belgische grondgebied vertoeft en zich hier volledig geïntegreerd heeft. Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk is om aan verzoeker een bevel om het grondgebied op te leggen. 3

*Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus heeft nagelaten om het dossier op grondige wijze voor te bereiden en de motivering in de bestreden beslissing ook niet conform is aan de formele motiveringsplicht. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene **direct en persoonlijk** inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

3.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat duidelijk de juridische en feitelijke vaststellingen waarop het is gesteund. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 30.04.2010 deed betrokkene afstand van zijn asielaanvraag.”* Verzoekers gehele betoog dat de bestreden beslissing niet redelijk, proportioneel en zorgvuldig is omdat hij al vijf jaar op het grondgebied verblijft, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op illegale wijze in het Rijk verblijft in de zin van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), net zo min als verzoekers bloot en theoretisch betoog inzake de geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is niet gegrond. Het bevel om het grondgebied te verlaten blijft derhalve overeind.

3.3. In een tweede middel met betrekking tot het inreisverbod werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten (formele motiveringsplicht), Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt na de weergave van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet:

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij. Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod. In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft. Het niet naleven van de terugkeerverplichting vormt inderdaad een reden om, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, 2°, een inreisverbod op te leggen. Verzoeker betwist dit niet en erkent dat de bestreden beslissing aldus wel degelijk de het motief weergeeft voor het opleggen van het inreisverbod. Verzoeker wenst echter wel een schending aan te voeren van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, daar de bestreden beslissing geen verklaring geeft voor de opgelegde duur van het inreisverbod. De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel vormt enkel een motivering voor het feit dat er een inreisverbod wordt opgelegd, maar vormt geen afdoende motivering voor de duur van dit inreisverbod.

Een dergelijke motivering, die verklaart waarom het inreisverbod werd opgelegd, kan echter niet tegelijkertijd verklaren waarom het inreisverbod voor deze duur- namelijk de de maximumduur van 3 jaar- werd opgelegd.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, impliceert dit niet dat daarbij de 5 maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn². De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden. Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht. Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Verzoeker verblijft reeds vijf jaar in het Rijk, sinds hij als niet-begeleide minderjarige België binnenkwam, op de vlucht voor zijn vader. Verzoekers vader heeft zware alcoholproblemen en gebruikte als bij regelmaat geweld tegen zijn vrouw en kinderen. Sinds zijn vlucht uit India heeft verzoeker geen contact meer met zijn Indische familie, zodat hij ook niet weet waar zij nu zijn. Verzoeker kan niet terug naar India omdat de vlucht die hij pleegde naar België kwaad bloed heeft gezet bij zijn ouders, die samenwerken met de corrupte Indische politie. Ongeacht de moeilijke toestand waarin verzoeker verkeerde en nog steeds verkeert, slaagde hij er toch in zich goed te integreren in de Belgische samenleving. Verzoeker spreekt goed Nederlands en ook het Engels is hij machtig. Verzoekers centrum van belangen en leven zijn heden in België gevestigd, en er zijn geen contacten meer met het thuisland".

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : RvV 160 105 - Pagina 4 van 5

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.6. In casu werd verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld conform het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker leest ook wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, namelijk dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, maar volgens verzoeker vormt dit een motief voor het opleggen van het inreisverbod doch vormt dit geen uitleg waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

3.7. Verzoeker kan te dezen gevolgd worden in zijn betoog. Het gegeven dat geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een verklaring waarom een inreisverbod wordt opgelegd maar kan niet tegelijkertijd de verklaring vormen waarom dan een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, doch de bestreden beslissing bevat geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

3.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Volgens verwerende partij gaat verzoeker voorbij aan de gegeven motivering en is er geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht. De Raad herhaalt dat zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd en de verzoekende partij aldus de motieven kent, die verzoekende partij dan nog kritiek kan uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verder werpt de verwerende partij op, *“De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst terecht naar het feit dat zelfs nog geen aanstanden worden gemaakt om het grondgebied te verlaten, ofschoon hiertoe reeds bevel gegeven werd. Deze motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.” Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.”*

De verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar uiteenzetting. In de bestreden beslissing kan niet gelezen worden dat verzoeker het onderwerp is geweest *“van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”*

Verder betoogt de verwerende partij, *“Terwijl waar verzoekende partij in het verzoekschrift allerlei elementen aanbrengt inzake zijn beweerde integratie en zijn vlucht uit India, niet blijkt dat de verzoekende partij zich hierop heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd op 21.02.2013. Verzoekende partij toont niet anders aan. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet verweten worden niet te hebben gemotiveerd inzake elementen die niet werden ingeroepen alvorens de bestreden beslissing genomen werd, doch pas naderhand ten berde werden gebracht.”*

Verwerende partij kan zich niet dienstig verschuilen achter het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift aangaande zijn integratie in België en zijn vlucht uit India die haar niet eerder zouden zijn ter kennis gebracht, omdat het haar toekomt om, gelet op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing treft, hieruit de specifieke omstandigheden af te leiden die eigen zijn aan de zaak van verzoeker, om zo de duur van het inreisverbod te moduleren, quod non in casu.

3.9. De gegeven motivering vormt dus geen afdoende motivering voor de opgelegde duur van het inreisverbod. Het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11,§1, van de Vreemdelingenwet, is derhalve gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

3.10. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Een nietigverklaring van het inreisverbod leidt derhalve niet tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot het opleggen van een inreisverbod, zoals opgenomen in de bijlage 13sexies, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals opgenomen in de bijlage 13sexies.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA